

gangspunkt er den samme som Kommissionens i forhold til konkurrencebegrænsende aftaler og adfærd.

Konkurrencemyndighedernes jurisdiktion reguleres ikke af gennemførelsesforordningen, men af den foreslåede bestemmelse. Konkurrencemyndighederne får med den foreslåede bestemmelse mulighed for at behandle sager efter artikel 81 og 82 i de tilfælde, hvor den virksomhed, der er involveret i en aftale m.v. er beliggende i Danmark, men hvor de skadelige virkninger af aftalen m.v. relaterer sig til geografiske markeder uden for Danmark, men inden for Den Europæiske Union.

Dette er en naturlig konsekvens af, at gennemførelsesforordningen har etableret et system, hvor kommissionen og de nationale konkurrencemyndigheder har parallel kompetence til at behandle sager efter artikel 81 og 82, og at man med forordningen har forudsat, at de nationale konkurrencemyndigheder fremover vil forstå sagsbehandlingen af en række sager, som hidtil har været behandlet af Kommissionen. En effektiv håndhævelse af EU-konkurrencereglerne forudsætter, at de nationale konkurrencemyndigheders beføjelser ikke er begrænset til sager, der alene har virkninger på det nationale marked. Det vil i visse sager være hensigtsmæssigt, at de danske myndigheder kan gribe ind over for virksomheder i Danmark, selvom disse virksomheders adfærd har skadelige virkninger på f.eks. det svenske og det finske marked, idet de danske myndigheder vil have bedre muligheder for at fuldbyrde eksempelvis en bødesag mod den danske virksomhed.

I tilfælde som denne, hvor en virksomhed er beliggende i Danmark, men hvor de skadelige virkninger er uden for Danmark, vil sagen have en sådan tilknytning til Danmark, at de danske konkurrencemyndigheder vil kunne anvende artikel 81 og 82. Tilknytning til Danmark foreligger desuden, når en aftale m.v. påvirker konkurrencen på det danske marked mærkbart.

I sager, hvor mere end en national konkurrencemyndighed har kompetence til at anvende artikel 81 og 82, vil spørgsmålet om, hvem der skal behandle sagen, blive afgjort på baggrund af Kommissionens meddelelse om samarbejdet inden for netværket af konkurrencemyndigheder (EU-Tidende 2004, nr. C 101, s. 43), der angiver principperne for arbejdsdelingen mellem medlemsstaternes konkurrencemyndigheder inden for det etablerede system med parallel kompetence.

I dette system med parallel kompetence vil en sag blive behandlet af en enkelt national konkurrencemyndighed, eventuelt med bistand fra andre medlemslandes konkurrencemyndigheder, eller af flere nationale konkurrencemyndigheder, der handler pa-

rallelt, eller af Kommissionen. I de fleste tilfælde vil den myndighed, der modtager en klage eller indleder en procedure på eget initiativ, behandle sagen. Omfordeling vil alene finde sted, når det er nødvendigt af hensyn til en effektiv beskyttelse af konkurrencen og EU's interesser. Omfordeling vil da ske til den bedst egnede konkurrencemyndighed. En konkurrencemyndighed kan anse for at have særlige forudsætninger for at behandle en sag, hvis følgende 3 betingelser er opfyldt; 1) den pågældende aftale eller praksis har en betydelig, direkte, faktisk eller forudsigtelig indvirkning på konkurrencen inden for dens område eller gennemføres i eller stammer fra dens område, 2) den pågældende myndighed vil effektivt kunne bringe hele overtrædelsen til ophør, dvs. at den kan nedlægge et forbud, som vil være tilstrækkeligt til at bringe overtrædelsen til ophør, og at den eventuelt kan pålægge passende sanktioner for overtrædelsen, og 3) at den kan, eventuelt sammen med andre myndigheders bistand, indsamle det materiale, der er nødvendigt for at bevise overtrædelsen.

Uanset om en sag ender som en straffesag eller en forbudssag, skal den, hvis artikel 81 eller 82 anvendes, anmeldes til Kommissionen umiddelbart efter, at myndighederne har taget de første formelle efterforskningsskridt. De nationale konkurrencemyndigheder og Kommissionen vil derfor drøfte, hvilken myndighed der har de bedste forudsætninger til at gribe ind i en sag.

Det understreges, at gennemførelsesforordningen ikke er til hinder for, at Konkurrencemyndighederne, når de anvender artikel 81 eller 82 i en konkret sag, samtidig anvender de tilsvarende bestemmelser i konkurrenceloven.

§ 23 a, stk. 2

Bestemmelsen svarer i det væsentlige til den gældende § 23, stk. 2.

§ 23 a, stk. 3

Bestemmelsen svarer til § 24 i den gældende lov og fastlægger, at Konkurrencestyrelsen yder bistand i henhold til forordninger og direktiver udstedt i medfør af traktatens artikel 83.

Det er samtidig udtrykkeligt angivet, at den bistand ikke kun kan ydes i forhold til Kommissionen, men tillige i forhold til andre konkurrencemyndigheder i den Europæiske Union i forbindelse med disse myndigheders anvendelse af artikel 81 og 82.

Bestemmelsen er ikke udtryk for en udtømmende opregning af, hvilke myndigheder der kan yde bistand til Europa-Kommissionen og andre medlemsstaters